

ARAVIND ADIGA

Den vita tigern

Översättning Eva Mazetti-Nissen

SCHIBSTED FÖRLAG

Originalalets titel: *The White Tiger*
Copyright © 2008 by Aravind Adiga
Published by arrangement with Sane Töregård Agency AB
Översättning © Schibsted Förlag 2009

Alla rättigheter är förbehållna förlaget,
varför eftertryck och kopiering, helt eller delvis,
endast kan ske med förlagets medgivande.

Omslag: GRAY318
Grafisk form och sättning: Gunnar Palmgren
Tryckt hos ScandBook, Falun 2009

ISBN 978-91-7423-015-4

Schibsted Förlag AB
Box 17223, 104 62 Stockholm
www.schibstedforlag.se

FÖRSTA NATTEN

Till

*Hans Excellens Wen Jiabao
Premiärministerns kontor
Peking
Den frihetsälskande nationen Kinas huvudstad*

Från

*”Den vita tigern”
En tänkande man
och entreprenör
Bosatt i världens centrum för Teknologi och Outsourcing
Electronics City Phase 1 (vid Hosur Main Road)
Bangalore, Indien*

Herr premiärminister!

Sir.

Varken ni eller jag talar engelska. Men det finns vissa saker som bara kan sägas på engelska.

Min före detta arbetsgivare framlidne mr Ashoks exhustru, Pinky Madam, lärde mig en av dessa saker. Och klockan 23.30 i dag, vilket var för ungefär tio minuter sedan, när damen i All India Radio meddelade att ”premiärminister Jiabao kommer till Bangalore nästa vecka” sa jag genast den saken.

Faktum är att jag säger den varje gång stora män som ni besöker vårt

land. Inte för att jag har någonting emot stora män. På sätt och vis betraktar jag mig själv som en av er sort. Men varje gång jag ser vår premiärminister och hans tjusiga polare åka till flygplatsen i svarta bilar och stiga ur och göra *namaste* för er inför en tv-kamera och berätta för er hur moraliskt och fromt Indien är, då måste jag säga den där saken på engelska.

Nu *kommer* ni till oss den här veckan, Ers excellens, eller hur? All India Radio brukar vara tillförlitliga i sådana här sammanhang.

Det där var ett skämt, sir.

Ha!

Det är därför jag vill fråga er direkt om ni verkligen kommer till Bangalore. För om ni gör det, så har jag någonting viktigt att säga till er. Ni förstår, damen i radion sa: ”Mr Jiabao har ett uppdrag: han vill veta sanningen om Bangalore.”

Mitt blod frös till is. Om det är någon som vet sanningen om Bangalore, så är det *jag*.

Sedan sa hallåan: ”Mr Jiabao vill träffa några indiska entreprenörer och höra dem själva berätta om sin framgång.”

Hon förklarade lite. Ni kineser, sir, ligger tydligen långt före oss i alla avseenden utom att ni inte har entreprenörer. Och vårt land, som saknar dricksvatten, elektricitet, avloppsnät, allmänna transportmedel, känsla för hygien, disciplin, hövskhet och punktlighet, *har* entreprenörer. Tusen och åter tusen av dem. Särskilt på det teknologiska området. Och dessa entreprenörer – *vi* entreprenörer – har startat alla dessa outsourcing-företag som praktiskt taget driver Amerika numera.

Ni hoppas kunna lära er hur ni ska skapa lite kinesiska entreprenörer, det är därför ni kommer. Det gjorde mig glad. Men sedan slog det mig att i enlighet med internationellt protokoll kommer mitt lands premiärminister och utrikesminister att ta emot er på flygplatsen med girlanger, små statyer i sandelträ av Gandhi att ta med hem och en liten bok full med information om Indiens förflutna, nutid och framtid.

Det var då jag var *tvungen* att säga den där saken på engelska, sir. Högt.

Det var 23.37. För fem minuter sedan.

Jag inte bara svär och förbannar. Jag är en handlingens och förändringens man. Jag bestämde mig omgående för att börja diktera ett brev till er.

Låt mig först få uttrycka min stora beundran för det gamla landet Kina.

Jag har läst om er historia i en bok, *Exciting Tales of the Exotic East*, som jag hittade på trottoaren på den tiden när jag försökte skaffa mig lite upplysning genom att vandra runt på söndagsbokloppis i Old Delhi. Den här boken handlade mest om pirater och guld i Hong Kong, men den hade också en del nyttig bakgrundsinformation: den berättade att ni kineser är mycket för frihet och individens rättigheter. Engelsmännen försökte göra er till sina tjänare, men det ställde ni aldrig upp på. Jag beundrar det, herr premiärminister.

Jag var tjänare en gång, förstår ni.

Det finns bara tre nationer som aldrig har låtit sig styras av främlingar: Kina, Afghanistan och Abessinien. Det är de enda tre länder jag beundrar.

Av respekt för den frihetskärlek det kinesiska folket visat, och också förvissad om att världens framtid ligger hos den gule mannen och den brune mannen nu när vår förutvarande herre, den vithyade mannen, ödelagt sig själv med sodomi, mobiltelefonsanvändning och drogmissbruk erbjuder jag mig att, utan kostnad, berätta sanningen om Bangalore för er.

Genom att berätta mitt livs historia.

När ni kommer till Bangalore och stannar vid ett trafikljus kommer en eller annan pojke att springa fram till er bil och knacka på ert fönster, medan han håller upp ett illegalt framställt exemplar av en amerikansk managementbok, omsorgsfullt inslagen i cellofan och med en titel i stil med:

TIO HEMLIGHETER BAKOM LYCKADE AFFÄRER!

eller

BLI ENTREPRENÖR PÅ BARA SJU DAGAR!

Lägg inte era pengar på de där amerikanska böckerna. De är så *i går*.

Jag är i morgon.

Det är möjligt att jag saknar en del vad gäller formell utbildning. Jag gick, sanningen att säga, aldrig ut skolan. Vem bryr sig? Jag har inte läst många böcker, men jag har läst alla som räknas. De verk som skrivits av de fyra största poeter som funnits – Rumi, Iqbal, Mirza Ghalib och en fjärde vars namn jag glömt – kan jag utantill. Jag är en självlärd entreprenör.

Det är den bästa sorten, tro mig.

När ni har hört berättelsen om hur jag kom till Bangalore och blev en av de mest framgångsrika (fast sannolikt minst kända) affärsmännen kommer ni att veta allt som finns att veta om hur entreprenörskap föds, vårdas och utvecklas i detta människans fantastiska tjugoförsta århundrade.

Mer specifikt, den *gula* och den *bruna* människans århundrade.

Ni och jag.

Det är strax före midnatt nu, mr Jiabao. En bra tid för mig att tala.

Jag är uppe hela natten, Ers excellens. Och det finns ingen annan här i mitt tretton kvadratmeter stora kontor. Bara jag och en ljuskrona ovanför mig, fast ljuskronan har sin egen personlighet. Den är jättelik, full av små diamantformade glasbitar, precis som dem de brukade visa i filmerna från sjuttioalet. Även om det är nog så svalt på nätterna i Bangalore har jag placerat en pytteliten fläkt – fem fina blad – alldeles ovanför ljuskronan. När den snurrar hackar de små bladen sönder lampkronans ljus och sprider det över rummet. Precis som det stroboskopiska ljuset på de bästa diskoteken i Bangalore.

Det här är det enda trettonkvadratmetersutrymmet i Bangalore med egen ljuskrona! Men det är ändå ett hål i väggen, och jag sitter här hela natten.

Entreprenörens förbannelse. Han måste ständigt vaka över sitt företag.

Nu tänker jag sätta på den pyttelilla fläkten så att lampkronans ljus snurrar runt i rummet.

Jag är avslappnad, sir. Och det hoppas jag att ni också är.

Låt oss börja.

Innan vi gör det, sir, det engelska uttrycket som jag lärde mig av min före detta arbetsgivare framlidne mr Ashoks exhustru Pinky Madam är:

What a fucking joke.

Nu tittar jag – av princip – inte längre på hindifilmer, men på den tiden jag gjorde det, så blixtrade antingen numret 786 till på den svarta duken – muslimerna tror att det är ett magiskt tal som representerar deras gud – eller så kunde man se bilden av en kvinna i vit sari med guldmynt rinnande ner till fötterna, vilket är hinduernas gudinna Lakshmi.

Det är en gammal och vördad sed bland människorna i mitt land att inleda en berättelse med att be till en högre makt.

Jag gissar, Ers excellens, att jag också borde börja med att kyssa arslet på någon gud.

Men *vilken* guds arsele? Det finns så många att välja på.

Muslimerna har en gud.

De kristna har tre gudar.

Och vi hinduer har 36 000 000 gudar.

Vilket ger mig 36 000 004 gudomliga arslen att välja på.

Nu finns det en del, och jag menar inte bara kommunister som ni, utan tänkande människor i alla politiska partier, som tror att det inte är många av de här gudarna som faktiskt existerar. En del tror att *ingen* av dem existerar. Det är bara vi och ett hav av mörker runt omkring oss. Jag är ingen filosof eller poet, hur skulle jag kunna veta sanningen? Det är sant att alla de här gudarna tycks utträta förfärligt lite arbete – ungefär som våra politiker – och ändå hela tiden, år efter år, vinner omval till sina gyllene tronor i himlen. Därmed inte sagt att jag inte respekterar dem, herr premiärminister! Släpp aldrig in den hädiska tanken i er gula skalle. Mitt land är av det slaget där det lönar sig att vara både och: den indiske entreprenören måste vara hederlig och skum, hånfull och troende, slug och uppriktig på en och samma gång.

Så: jag blundar, för ihop händerna i en vördnadsfull *namaste* och ber gudarna att sprida ljus över min mörka berättelse.

Ha tålmod med mig, mr Jiabao. Det här kan ta en stund.

Hur snabbt tror ni att *ni* skulle kunna kyssa 36 000 004 arslen?

Klart.

Jag har öppnat ögonen igen.

23.52 – och det är verkligen dags att börja.

En lagstadgad varning – som det står på cigarettpaketet – innan vi börjar.

En dag när jag körde mina före detta arbetsgivare mr Ashok och Pinky Madam i deras Honda City-bil lade mr Ashok en hand på min axel och sa: ”Kör in till sidan.” Efter denna uppmaning lutade han sig så nära att jag kunde känna hans after shave – det var en underbar fruktig doft den dagen – och sa, artig som alltid: ”Balram, jag har några frågor till dig, okej?”

”Ja, herrn”, sa jag.

”Balram”, frågade mr Ashok, ”hur många planeter finns det på himlen?”

Jag svarade så gott jag kunde.

”Balram, vad hette Indiens första premiärminister?”

Och sedan: ”Balram, vad är skillnaden mellan en hindu och en muslim?”

Och sedan: ”Vad heter vår kontinent?”

Mr Ashok lutade sig tillbaka och frågade Pinky Madam: ”Hörde du hans svar?”

”Skojade han?” frågade hon och mitt hjärta slog snabbare, som det gjorde varje gång hon sa någonting.

”Nej. Det är *verkligt* vad han tror är de rätta svaren.” Hon fnissade när hon hörde detta: men *hans* ansikte, som jag såg i backspegeln, var allvarligt.

”Saken är den att han antagligen har ... vad, två, tre års skolgång bakom sig? Han kan läsa och skriva, men han förstår inte vad han läser. Han är halvfärdig. Landet är fullt av människor som han. Och vi anförtror vår

underbara parlamentariska demokrati” – han pekade på mig – ”åt den sortens figurer. *Det* är det här landets stora tragedi.”

Han suckade.

”Okej, Balram. Starta bilen igen.”

Den kvällen låg jag i min säng under myggnätet och tänkte på hans ord. Sir, han hade rätt – jag tyckte inte om hans sätt att tala om mig, men han hade rätt.

”En halvfärdig indiers självbiografi.” Det är vad jag borde kalla mitt livs historia.

Jag, och tusentals andra som jag i det här landet, är halvfärdiga därför att vi aldrig fått avsluta vår skolgång. Öppna våra huvuden, titta in med en ficklampa, och ni kommer att hitta en märklig samling idéer: meningar om historia eller matematik ihågkomna från skolböcker (ingen pojke minns sin skolundervisning så som den som tagits ur skolan, tro mig), meningar om politik lästa i en tidning under väntan på att någon skulle komma till ett kontor, trianglar och pyramider sedda på de utrivna sidorna ur de gamla geometriböcker som varenda teservering i det här landet använder till att slå in godsaker i, bitar av All India Radios nyhets-sändningar, saker som ramlar över en, som ödlor från taket, under halvtimmen innan man somnar – alla dessa idéer, halvt utformade och halvsmälta och halvkorrekt, blandas med andra konstiga idéer i ens skalle, och jag gissar att dessa halvt utformade idéer knullar varandra och skapar fler halvt utformade idéer, och detta är vad man agerar efter och lever med.

Berättelsen om min uppväxt är berättelsen om hur en halvfärdig man blir till.

Men lystring, herr premiärminister! Efter tolv års skolgång och tre år på universitet bär färdigutbildade män snygga kostymer, börjar på företag och tar resten av sina liv order av andra män.

Entreprenörer är gjorda av halvbakad lera.

För att ge er grundfakta om mig – ursprung, längd, vikt, kända sexuella avvikelser osv – finns det inget som slår den där affischen. Den polisen gjorde om mig.

Att kalla mig för Bangalores minst kända framgångshistoria är inte helt med sanningen överensstämmande, det erkänner jag. För ungefär tre år sedan, när jag en kort tid och beroende på en entreprenörskapshandling blev en person av nationell betydelse, letade sig en affisch med mitt ansikte fram till vartenda postkontor och varenda järnvägs- och polisstation i det här landet. En massa människor såg mitt ansikte och namn den gången. Jag har inte den ursprungliga papperskopian, men jag har laddat ner en bild på min silverfärgade Macintosh laptop – jag köpte den på nätet av en affär i Singapore, och den fungerar fantastiskt – och om ni väntar en sekund ska jag öppna min laptop, ta fram den där scannade affischen och läsa direkt från den ...

Men först ett ord om den ursprungliga affischen. Jag hittade den på en tågstation i Hyderabad, under en period när jag reste utan bagage – bortsett från en mycket tung röd väska – och var på väg från Delhi till Bangalore. Jag hade originalet här på kontoret, i lådan i det här skrivbordet, under ett helt år. En dag gick städpojken igenom mina grejor, och det var nära att han hittade affischen. Jag är ingen sentimental människa, mr Jia-bao. Det kan entreprenörer inte tillåta sig att vara. Så jag slängde den – men först fick jag någon att lära mig hur man scannar – och ni vet ju hur lätt indier har för teknologi. Det tog bara en timme, eller två timmar. Jag är en handlingens man, sir. Och här har jag den nu, på skärmen framför mig:

Hjälp oss hitta försvunnen man

Allmänheten informeras härmed om att mannen på bilden, nämligen Balram Halwai alias MUNNA, son till Vikram Halwai, rikshanddragare, är efterlyst. Ålder: mellan 25 och 35. Hy: svartaktig. Ansikte: ovalt. Längd: cirka 160 cm. Kroppsbyggnad: liten, tunn.

Ja, det där stämmer inte riktigt längre. Det där med ”svartaktigt ansikte” är fortfarande sant – även om jag halvt om halvt bestämt mig för att testa en av de där hudblekningskrämerna de säljer nuförtiden så att indiska män kan bli vita som västerlänningar – men resten är tyvärr helt fel. Livet i Bangalore är gott – näringsrik mat, öl, nattklubbar, vad kan jag säga! ”Liten” och ”tunn” – ha! Jag är i bättre form numera. ”Fet” med ”kalaskula” skulle vara mer korrekt.

Balram Halwai alias MUNNA ...

Ni förstår, min första skoldag hade läraren oss pojkar att ställa upp oss på rad och komma fram till katedern så att han kunde skriva våra namn i sin liggare. När jag sa vad jag hette glodde han på mig:

”Munna? Det är inget riktigt namn.”

Han hade rätt. Det betyder bara ”pojke”.

”Det är det enda jag har”, sa jag.

Det var sant. Jag hade aldrig fått något namn.

”Gav din mamma dig inget namn?”

”Hon är mycket sjuk. Hon ligger i sängen och spottar blod. Hon har inte hunnit ge mig något namn.”

”Och din pappa?”

”Han är rikshadragare. Han hinner inte ge mig något namn.”

”Har du ingen farmor? Fastrar? Farbröder?”

”De hinner inte heller.”

Läraren vände sig bort och spottade – en stråle röd *paan* träffade klassrummets golv. Han slickade sig om munnen.

”Nå, då blir det väl min sak, va?” Han körde handen genom håret och sa: ”Vi ska kalla dig ... *Ram*. Har vi inte redan en Ram i den här klassen? Det blir rörigt. Du får heta *Balram*. Du vet väl vem Balram var?”

”Nej, sir.”

”Han var guden Krishnas hjälpreda. Vet du vad jag heter?”

”Nej, sir.”

Han skrattade. ”Krishna.”

När jag kom hem den dagen sa jag till min far att skolläraren hade gett mig ett nytt namn. Han ryckte på axlarna. ”Om det är vad han vill, då ska vi kalla dig det.”

Så från den dagen var jag Balram. Längre fram fick jag förstås ett tredje namn. Men vi kommer till det.

Så vad är det för en plats där människor glömmer att ge sina barn namn? Åter till affischen:

Den misstänkte kommer från byn Laxmangarh, i ...

Som alla bra Bangaloreberättelser börjar min långt från Bangalore. Ni förstår, jag befinner mig i Ljuset nu, men jag föddes och växte upp i Mörker.

Men det är inte en tid på dygnet jag talar om, herr premiärminister!

Jag talar om en plats i Indien, minst en tredjedel av landet, en bördig plats, full av risfält och vetefält och dammar mitt på dessa fält fyllda med lotusblommor och näckrosor, och vattenbufflar som vadar genom dessa dammar och tuggar på lotusblommorna och näckrosorna. De som bor på denna plats kallar den Mörkret. Var snäll och förstå, Ers excellens, att Indien är två länder i ett: ett Ljusets Indien och ett Mörkrets Indien. Havet kommer med ljus till mitt land. Alla platser på Indiens karta nära havet har det bra. Men floden kommer med mörker till Indien – den svarta floden.

Vilken svart flod talar jag om – vilken Dödens flod, vars stränder är fulla av en tjock, mörk, klibbig gyttja som fångar allt som planteras i den och kväver och håller tillbaka och hämmar det?

Jo, jag talar om Moder Ganga, Vedas dotter, upplysningens flod, allas vår beskyddare, hon som bryter födelsens och återfödelsens kedja. Överallt där den här floden flyter fram är området Mörkret.

Med Indien är det så att man kan ta nästan allt man hör om landet av premiärministern och vända det upp ner och sedan har man sanningen

om den saken. Ni har hört Ganges kallas för emancipationens flod, och hundratals amerikanska turister kommer varje år för att fotografera nakna sadhus, heliga män, vid Hardwar eller Benares, och vår premiärminister kommer utan tvivel att beskriva den så för er och uppmana er att ta ett dopp i den.

Nej! – mr Jiabao, jag uppmanar er att inte ta något dopp i Ganges, såvida ni inte vill ha munnen full av fekalier, halm, uppblötta delar av människokroppar, buffelkadaver och sju olika sorters industrisyror.

Jag vet allt om Ganges, sir – när jag var sex eller sju eller åtta år gammal (ingen i min by vet sin exakta ålder) gick jag till den heligaste platsen på Ganges stränder – staden Benares. Jag minns att jag gick nedför trapporna på en sluttande väg i den heliga staden Benares, längst bak i en begravningsprocession som bar min mammas kropp till Ganges.

Kusum, min farmor, ledde processionen. Listiga gamla Kusum! Hon hade för vana att gnugga underarmarna hårt när hon var glad, som om de var en bit ingefära som hon rev för att släppa lös flin. Hon hade inga tänder, men det gjorde bara hennes flin ännu listigare. Hon hade flinat sig till kontroll över huset. Alla söner och svärdöttrar levde i skräck för henne.

Min far och Kishan, min bror, stod bakom henne, för att bära främre delen av den rottingbädd som kroppen vilade på. Mina farbröder – Munnu, Jayram, Divyram och Umesh – stod bakom och höll upp den andra ändan. Min mors kropp hade från huvudet ner till tårna svepts i ett saffransgult sidentyg, som var täckt med rosenblad och jasingirlanger. Jag tror aldrig hon hade någonting så fint medan hon levde. (Hennes död var så storslagen att jag genast förstod att hennes liv måste ha varit eländigt. Min familj hade dåligt samvete för någonting.) Mina fastrar – Rabri, Shalini, Malini, Luttu, Jaydevi och Ruchi – vände sig hela tiden om och klappade i händer åt mig för att jag skulle skynda på. Jag minns att jag svängde med händerna och sjöng ”Shivas namn är sanningen!”

Vi gick förbi det ena templet efter det andra, bad till den ena guden efter den andra, och gick sedan på ett led mellan ett rött tempel tillägnat

Hanuman och ett öppet gym där tre kroppsbyggare lyfte rostiga tyngder över huvudet. Jag kände lukten av floden innan jag såg den: en stank av ruttnande kött steg upp till höger om mig. Jag sjöng högre: ”... den enda sanningen!”

Sedan hördes ett kraftigt oljud: ved som klövs. Man hade byggt en plattform av trä vid kanten av *ghat*, trappan, alldeles ovanför vattnet. Vedträn travades på plattformen, och män med yxor högg sönder vedträna. Stora trästycken byggdes upp till likbål på trappstegen som ledde ner i vattnet. Fyra kroppar brann på *ghat*stegen när vi kom dit. Vi väntade på vår tur.

I fjärran glimmade en ö av vit sand i solljuset, och båtar fulla med människor var på väg mot den där ön. Jag undrade om mammas själ hade flugit dit, till den där lysande platsen i floden.

Jag har nämnt att min mors kropp var svept i ett sidentyg. Det här tyget drogs nu över hennes ansikte. Och så många vedträn som vi kunde betala för travades ovanpå kroppen. Sedan satte prästen eld på mamma.

”Hon var en snäll och tyst flicka den dagen hon kom till vårt hem”, sa Kusum när hon lade en hand över mitt ansikte. ”Jag var inte den som ville ha bråk.”

Jag skakade av mig hennes hand. Jag tittade på mamma.

När elden åt bort sidentyget stack en blek fot fram, som någonting levande. Tårna som smälte i hettan började kröka sig, bjöd motstånd mot det man gjorde med dem. Kusum föste in foten i elden, men den ville inte brinna. Mitt hjärta började bulta. Mamma tänkte inte låta dem förgöra henne.

Under plattformen med de travade vedträna fanns en jättelik sipprande hög med svart gyttja där floden sköljde upp på stranden. Högen var full av jasmingirlanger, rosenblad, bitar av sidentyg, förkolnade ben. En hund med ljus päls kravlade och snokade runt bland blombladen och sidentet och de förkolnade benen.

Jag tittade på dyn, och jag tittade på mammas fot.

Gyttjan fick henne att tveka: den här stora, svällande högen med svart dy. Hon försökte kämpa emot den svarta gyttjan. Tårna rörde sig och

gjorde motstånd. Men gyttjan sög henne till sig, sög henne till sig. Den var så tjock, och det skapades mer av den för varje ögonblick som floden sköljde upp på *ghat*. Snart skulle hon vara en del av den svarta gyttjan och den ljusa hunden skulle börja slicka henne i sig.

Och sedan förstod jag: detta var Benares verkliga gud – Ganges svarta gyttja som allting dog in i och bröts ner i och föddes på nytt ur och åter dog in i. Detsamma skulle hända med mig när jag dog och de förde mig hit. Inget skulle bli befriat här.

Jag slutade andas.

Det här var första gången i livet som jag svimmade.

Jag har inte varit tillbaka och sett Ganges sedan dess. Jag överlåter den floden på amerikanska turister!

... kommer från byn Laxmangarh, i distriktet Gaya.

Detta är ett berömt distrikt – världsberömt. Ert lands historia har formats av mitt distrikt, mr Jiabao. Ni har naturligtvis hört talas om Buddh Gaya – staden där Buddha satt under ett träd och erfor sin upplysning och grundade buddhismen, som sedan spred sig över hela världen, inklusive Kina – och var ligger den om inte mitt i mitt hemdistrikt! Bara några kilometer från Laxmangarh!

Jag undrar om Buddhan gick genom Laxmangarh – det finns de som säger att han gjorde det. Jag tror att han sprang igenom – så fort han kunde – och kom till andra sidan – och aldrig såg sig om!

Det finns en liten förgrening av Ganges som rinner alldeles förbi Laxmangarh. Varje måndag kommer det båtar från omvärlden med förnödenheter. Byn har en gata. En ljus remsa kloakvatten delar den i två delar. På båda sidor om slammet en marknadsplats: tre mer eller mindre identiska affärer som säljer mer eller mindre identiska förvanskade och gamla artiklar i form av ris, matolja, fotogen, kakor, cigaretter och brunt socker. I slutet av marknadsplatsen finns ett högt, vitlimmat, konformat torn, med svarta hopslingrade ormar målade på alla sidor – templet. Inuti hit-

tar man en bild av en saffransgul varelse, till hälften människa, till hälften apa: det är Hanuman, allas favoritgud i Mörkret. Känner ni till Hanuman, sir? Han var guden Ramas trofaste tjänare, och vi tillber honom i våra tempel, eftersom han är ett strålande exempel på hur man ska tjäna sina herrar med absolut trohet, kärlek och hängivenhet.

Det är den här sortens gudar de har lurat på oss, mr Jiabao. Då förstår ni hur svårt det är för en människa att vinna sin frihet i Indien.

Det var platsen. Nu till människorna. Ers excellens, jag är stolt över att kunna informera er om att Laxmangarh är det typiska indiska byparadiset, väl försett med elektricitet, rinnande vatten och fungerande telefoner. Och att barnen i min by, uppfödda som de är på en näringsrik kost bestående av kött, ägg, grönsaker och linser, kommer att – när de undersöks med måttband och våg – visa sig uppfylla de minimikrav på längd och vikt som fastställts av Förenta Nationerna och andra organisationer, vars överenskommelser vår premiärminister har undertecknat och vars forum han så regelbundet och högtravande besöker.

Ha!

Elstolpar – döda.

Vattenkran – trasig.

Barn – alltför magra och korta för sin ålder och med alltför stora huvuden ur vilka livfulla ögon lyser, som den indiska regeringens dåliga samvete.

Ja, ett typiskt indiskt byparadis, mr Jiabao. En dag ska jag ta mig till Kina och se om era byparadis är bättre.

Mitt på huvudgatan bökar grisfamiljer runt i kloakvattnet – övre delen på varje djur är torr, med långa hårstrån som är hoptovade till ryggrader; nedre halvan av kroppen är svart som torv och glänser av kloakvatten. Plötsliga glimtar av röda och bruna fjädrar – tuppar flaxar upp och ner från husens tak. Efter grisarna och tupparna kommer ni till mitt hus – om det fortfarande finns kvar.

I dörröppningen till mitt hus kommer ni att se den viktigaste medlemmen av min familj.